

Sreča

je čisto drugje

Igralka Nataša Tič Ralijan od nekdanj skrbno varuje svojo zasebnost. Previdna je tako v dejanjih kot besedah. Na odru daje vse od sebe, ravno tako v ljubezni do najstniških sinov Gala in Tosje, ki ju ima s pokojnim igralcem Gašperjem Tičem, podrobnosti iz njihovih življenj in odnosov pa želi ohraniti zase. A za bralce Zarje je pristala na pogovor in razkrila, kako se imajo, kaj bodo počeli za praznike in kako se sooča s spremembami, ki jih prinaša odraščanje otrok, ko njena ptička počasi razpirata krila in se pripravljata, da zapustita gnezdo.

Tekst: **ANDREJA COMINO**

»Prazniki so poseben čas v letu. Decembrskega krašenja šole ter izdelovanja okraskov in daril za sejem sem se priučila preko otrok. Oba sta hodila na waldorfsko osnovno šolo, kjer je to vsakoletna vesela obveznost. Počnemo vse mogoče, med drugim pripravljamo gledališke predstave. Sama večkrat pomagam srednješolcem.« je povedala igralka in dodala, da je bilo včasih, ko sta bila otroka še manjša, drugače. Bili so štirje in praznični vrvež živahnejši. »Zaradi njih sva krasila, zavijala, poskrbela za zvončklačne čisto zaresnega dedka Mraza in vzdušje, ki se ga še danes rada spominjata. Ni šlo niti brez sodobnosti in evforije z darili. Sama temu nisem naklonjena. Prazniki in zima so zame čas umirjanja in zaziranja vase. Vsak pobjerska po sebi, kako se počuti, razmišlja, se pomeni sam

s seboj. Verjetno pa to pritiče bolj odraslim kot otrokom.« Njena sinova štejeta 16 in 19 let. »Mlajši obiskuje gimnazijo, starejši pa je končal maturo in si vzel leto dni časa za premislek, kaj želi početi v življenju. Je človek številnih talentov. Dela, riše, sablja, spet igra klarinet. Gledališče ga veseli toliko, da si gre pogledat kakšno predstavo. Vesela sem, da se vrača h glasbi in ume-tnosti.«

»Daje se lažno upanje, da se bodo stvari nekako uredile, če bodo mladi imeli službo in bodo potem tudi dobili denar, da spet trošijo. Da bodo v tem našli srečo. A sreča je čisto drugje.«

Pomirjena s sabo. »Letos nimam silvestrske predstave. Decem-ber bo zapolnjen z vajami v gledališču, saj imamo januarja premiero.« Zanj bi bili idealni prazniki takšni, da bi imela mir, se posvetila svojim vprašanjem, iskala odgovore, se družila s prijatelji in sorodniki, brala ... Malo bi pogledala, kaj je bilo, kakšne so želje za naprej, in se priporočila stvarstvu, da se zeleno zgodi. »Tako bom delala in bila malo z otrokoma. Sta v letih, ko si želita več druženja z vrstniki, z mamo pa malo manj. Za božič bomo morda skupaj, nismo pa se še dogovorili za večerjo. Že zdaj vem, da se bosta fanta posladkala z babičino potico, ki se jima zdi okusnejša od moje veganske. Sicer pa niti ne kuhamo tako veliko. V bistvu to zelo okusno potico naredi dedek, Gašperjev oče, dobre sladice pa peče tudi moja mama. Peke potice sem se lotila tudi sama, vendar sem jo morala tudi sama pojesti. Fantoma bolj dišijo dobrote babcice in dedka.« je povedala Nataša, že dolga leta vegan-ka. To je bila ena izmed odločitev, ki jo je sprejela pred leti, ko je prebolela tuberkulozo. Zaradi nje še zdaj ne more po stopnicah, ne da bi se zadihala. Pozitivna stran bolezni

je bila sprememba življenja, od prehranjevanja do življenjskega nazora nasploh. Vsako jutro začne s posebnimi vajami, se posveča sebi in poskuša krotiti ego. Pri 53 letih je kljub številnim življenjskim preizkušnjam še kar pomirjena sama s seboj, malo manj pa s stvarmi, ki se dogajajo po svetu.

Strah jo je prihodnosti. »Zrelejša leta in zavestno premagovanje ega so me naučili, da na kakšno stvar ne reagiram več s frustracijo in jezo kot prej. Spoznavam, da je treba delati in gledati drugače, ne iskati 'krivcev'. To mi gre težko, eni imamo s tem manjše težave, drugi večje. Nekaj časa lahko živiš z ožjo zavestjo, se pa zgodi, da se ti zavest razširi in se odprejo nova obzorja. Naenkrat vidiš, da težava ni samo osebna, temveč da je široka, da je svet precej povežen z materializmom in naravoslovno znanostjo. Ob tem mi je hudo, saj ne želim, da bi se izgubile vrednote, ki smo jih imeli. Postaja me strah, ali bomo vsi počirani in mari-

onete manipulacij peščice ljudi. Malo me je strah za svoje življenje, pa tudi za otroke. Včasih se bojim, da ne zmaguje samo materializem, temveč tudi zlo. Danes že vsak javno krade in ubija in ne odgovarja za to. Sprašujem se, kako naj se v tem znajdejo mladi, kje naj dobijo oporo. Kje je prostor za ljubezen in upanje. Daje se lažno upanje, da se bodo stvari nekako uredile, če bodo mladi imeli službo in bodo potem tudi dobili denar, da spet trošijo. Da bodo v tem našli srečo. A sreča je čisto drugače.« Je pa zadovoljna, ker v gledališču delajo stvari, s katerimi želijo nekaj prispevati k boljšemu svetu. Občinstvu želijo nekaj dati, da si bo to neslo domov in s tem bogatilo življenje. »Vsako naše dejanje, misel, akcija se zabeleži. Vsi smo odgovorni za to,« je prepričana. To skuša prenesti tudi na sinova, kar je kar precejšen izziv. Zdaj sta v obdobju, ko jima je malo težje pokazati, koliko ju ima rada in koliko ji pomenita. »Morda bom morala s tem še malo počakati. Zavedam

se, da moram upoštevati, da imajo najstniki svojo hormonsko pot. Ob polnoletnosti (21 let) pa se vidi, kaj smo vsi skupaj naredili. Kljub temu zelo uživam, kadar nam uspe ujeti nekaj časa zase, kadar gremo na kakšen izlet in počitnice. Kadar se podružimo, objamemo in si zaželim, da to še kdaj ponovimo. Vem, da jima ni lahko,« je trezno sklenila. ■

Prazniki
Nataše
Tič Ralijan

»Zelo uživam, kadar nam uspe s sinovoma ujeti nekaj časa zase. Vem, da jima ni lahko.«